

mere er det samme. Jeg skal nu i øvrigt dele Lovforslaget i tre Afsnit, og inden jeg gaar nærmere til en Begrundelse af hvert enkelt Afsnit, skal jeg tillade mig at nævne disse. Det første Afsnit omfatter §§ 2, 5 og 6, det andet §§ 3, 4 og 7 og det tredje Afsnit angaar Bælgbestemmelserne og Sikkerheden. Jeg skal nu tage enhver af disse enkelte Dele for sig. Der er for det første § 2, der, det vil sige i de væsentligste Træk, ikke er meget forskellig fra den tilsvarende Paragraf i det andet Forslag, der staar paa Dagsordenen. Der er i dette Afsnit nogen Forskjel, som jeg nu snart skal komme til, men i Grundbetydningen ere de to Forslag ikke væsentlig forskellige. Der er, om man vil, den væsentlige Forskjel, at medens vi saa nogenlunde have sørgt for, at der skal komme Indtægter ogsaa i den Afdeling af Kassen, saa forekommer det mig, at det andet Forslag mere har sørgt for Formerne end for Indholdet. Der er som sagt en Del Poster, der ere fælles for os, og dem skal jeg ikke opholde mig ved. Den første Post, der er forskellig, er Post 6: Bidrag fra offentlige Stiftelser og Hospitaller, hvis Fundatser enten allerede hjemle saadan Anvendelse eller kunne gives en dertil sigtende Ubvidelse. Jeg tør haabe, at det er et Punkt, som vi i øvrigt Alle kunne enes om at inddrage; thi jeg skal minde det ærede Thing om, at i 1866 var der nedsat en Kommission til at tage under Overveelse, hvad der kunde gøres for at forberede Alderdoms- og Forsørgelseskasser, og den betonedes i sin Betænkning, der blev afgiven i August Maaned, meget stærkt, at blandt de Ting, der trængte til Undersøgelse, var navnlig ogsaa den, om de mange Hospitaller, der ere grundede ved Fundatser, og hvis Formaal det er at komme den lidende Menneskehed til Hjælp, ogsaa virkelig svarede til disse Formaal, om ikke f. Ex. deres Bestyrelse var for kostbar, og om de ikke kom Folk tilgode, som de ikke burde komme tilgode. Det er en Undersøgelse, som jeg vil haabe, at vi snart maa komme til, og som vil føre til, at der ad den Vej vil kunne bidrages en klæffelig Understøttelse til Understøttelseskassen. Jeg tror, at det er i Alles Interesse, at disse Stiftelser komme til at opfylde det Formaal, som ved deres Stiftelse er givet. Jeg kommer dernæst til Punkt 8, hvorefter der skal udredes et lige saa stort Tilskud af Kommune- og Statskassen som det, der gives frivillig, dog at Kommunens Tilskud ikke maa overstige 20 Dre pr. Individ. Dersom vi tænke os det drevet til det Alleryderste, kan det for Kommunerne blive 360,000 Kroner eller halvt saa mange Dalere. Vil man nu maaffe bebrejde Forslagsstillerne, at der ikke for Statskassens Vedkommende er truffet en lignende Bestemmelse, saa skal jeg dertil svare, at det hører til de Enkeltheder, om hvilke vi kunne disputere og ændre, og jeg vil sige, at dersom Forslaget var saa nær ved at blive færdigt, at der kun staar tilbage, at man vilde no-

get nær kunde overse, hvormeget Statskassens Tilskud kunde blive, saa vilde det ikke have nogen Vanskelighed for mig ogsaa at indskrænke Statskassens Tilskud til de 20 Dre. Jeg er naturligvis gaaet ud paa en bestemt Sum, naar jeg har sagt, at det omtrent vilde blive en Million Rd. Efter § 9 er Sogneraadet berettiget til at give yderligere Tilskud af Kommunekassen uden Amtsrådets Samtykke. Ærede Herrer have ment, at det var en Trykfeil; thi der skulde naturligvis staa „med“ Amtsrådets Samtykke. Nei, om Forladelse, det er fuldstændig rigtigt, det er virkelig Forslagsstillerens Mening, som det staar der: Det første Tilskud skal Kommunen give, det næste kan den give, men ud en Amtsrådets Samtykke. Hvad §§ 5 og 6 angaar, da have vi ikke indladt os paa at give detailevede Regler om, hvorledes Bestyrelsen skulde anvende Midlerne; thi vi mene, at det er frugtesløst at ville give Regler for, hvorledes Belagjøretheden skal virke, og det er der jo her for en stor Del Tale om, idet Tilskudet er begrændset ved det Beløb, der indkommer ad frivillig Vej. Dermed skal jeg forlade den første Afdeling for at gaa til den næste, som ogsaa er ulige vanskelige. Jeg skal kun gjentage, at, er man utilfreds med, at Statskassens Tilskud er ubegrændset, saa skal det, at faae det begrændset, ikke volde nogen Vanskelighed. — Jeg kommer nu tilbage til § 3. Det ses jo, at Betingelsen for at kunne faae Tilskud fra Statens Side egentlig er en tredobbelt, først den, at den Paagjældende ikke maa have en større Indtægt end den, der findes ansført, dernæst den, at han oppebærer en Understøttelse af en Forsørgelsesanstalt, og endelig som det tredje, at denne Understøttelse skal være erhvervet ved fortsatte aarlige Indskud. Det er de Betingelser, der ere stillede for, at de Paagjældende kunne komme til at oppebære Noget af Statskassen; der staar her ikke et eneste Ord om, at de skulle have opnaaet en vis Alder, før de kunne faae noget Tilskud af Statskassen; det har ligget udenfor Forslagsstillerens Tanke, men maaffe bør man have en Aldersgrændse, maaffe er det ikke nok at se hen til vedkommende Anstalts Tarifer; men det hører ogsaa til de Enkeltheder, som kunne lade sig ændre, alt efter som man mener, at Formaalet bedst vil opnaas. Endvidere vil man se, at det ikke er en hvilkenkomhelst Anstalt, hvori den Paagjældende kan have gjort Indskud, men at den skal være garanteret af Staten eller af en Amts-, Kjøbstads- eller Sognekommune. Det er muligt, at der her er sagt for Meget, og at man helst maa blive ved Indenrigsministerens Forslag, hvorefter det skal være en af Staten godkjendt Anstalt. Jeg kunde være saa meget mere tilbøjelig til at gaa denne Vej, som jeg ser, at det ogsaa har været den Kommissions Mening, som blev nedfat i 1866, men hvis Betænkning jeg frygter for blev druknet i den almindelige Grundlovsfæmpe, som da rasede